

Nyolc kormozott üveg

1

*Egyre több a tükör a házban,
de a sötét sarok is,
ahol percekig állhatok észrevétlen.
Seprűnyéllel ütöm ki az égőket
a csillárokból, amikor senki se látja,
de mindig csak egyet, mintha magától
robbant volna szét éjszaka
az áramingadozástól.*

*Állok a sarokban, és valaki elmegy
előttem, csóválja a fejét
egy régi mulasztás miatt.
Én is csóválhatnám az enyémet,
talán le is szakadna rólam,
és magában élne tovább valahol,
ahol nem ismerik. Elég lenne
a szomszéd utcába elgurulnia.*

2

*A tükör a bizonyíték, hogy létezem,
és legalább kettő van belőlem,
de az egyik nem hasonlít rám,
a másik meg túlságosan is,
megijed egy bútorsaroktól, bánatában
vigasztalhatatlan, de egy távoli
napfogyatkozás híre jobb kedvre deríti.
Egyet lépek, és nem vagyok.*

*Vagy csak úgy, hogy lezuhan a csillár,
szétrepülnek a láncok, a kampók,
a lakatok, összetörnek a kristálygömbök
és üvegcseppek, az asztalon is minden,
a vendégek kirohannak a szobából.
Aztán visszajönnek, nem néznek*

*se a mennyezetre, se az asztalra, úgy kiabálnak
tovább, mintha mi sem történt volna.*

3

*A padláson nyaralok szélfúttá,
rojtos női ruhák között
villámbeutalóval; nehéz a kezem.
A magas, szinte hatósági csendben
hallom a rejtőzködő közönség ritka
motozását, ők sohasem nyaraltak,
akkor most nézik, szörnyű lehetőség,
ennyit értek kimondatlanul.*

*Hirtelen megérezem, hogy valami
homályos szerződésbe kellene
foglalni ezt a hangulatot,
kinek tartozom vele, félig papírra,
félig porba írva, bár javulásra
fokenként sincs remény. Minden
lelki erőfeszítésből végül csak
mértéktelen testi pazarlás lesz.*

4

*Senki se látja, hogy egy kocka
vagy máskor egy téglatest
legfőbb sarokpontját jelölöm ki
mindig, ahol éppen állok. Integetnem kell,
hogy nem a szomorúság a nehéz,
hanem csak a zászlóval útrakelt
asszonyokat és a kompon érkező
férfiakat akarom egymástól távol tartani.*

*Nem jó a találkozás, ha valaki
mások előtt túlzásra hajlamos
evésben, öltözködésben
és hangulata kifejezésében.
A többiek hasonlóságában nincs
értelem, egymás titkos szörnyeként
többet segíünk egy későbbi tudománynak,
hogy általános tilalmakat találjon.*

5

*Már ahhoz is sokat kell felejtenem,
hogy ki tudjak lépni a házból.
Múltat, jövőt; elrontott találkozásokat
és elém kanyarodó tévedéseket.
Vártak volna tőlem valamit, gondoltam is
valami kicsire, de ők jóval nagyobbra
számítottak, mint aztán később kiderült,
amikor már vérezen mindegy volt.*

*Pedig ki kell mennem az utcára,
hogy lássak valami mást is azon kívül,
amit én toltam a helyére a vállammal
ezelőtt tíz vagy húsz évvel.
Lássak egy hirdetőoszlopot, reklámot
a legnagyobb félelmeimmel, és mi az ellenszer,
díszmenetet lejtőn, fekete-fehérben,
csupa redukált személyiség.*

6

*A fáradtság ingó pontját, de csak
a nézéstől, nem is a futás a szobák
legmélyére, azt eltalálni, zászló
nem kell. Milyen nap süt éppen,
fakó vagy ezüst, sakktábláról olvassák
a káromkodást, az anyai oldalam
elnyomja az apait. Süllyedő létrán mászom
felfelé, hamis vendégek integetnek.*

*Önálló dolgok, mintha csupa
kis szélmalom közlekedne az utcán,
nézem őket egyenként, és nem tűnnek el,
még csak el se halványulnak
az óraiítésre, amely talán a keleti
mágnesesség és a négy sarok felől terjedő
alágyúródés miatt ilyen szabálytalan.
Honnan visznek, az is mindig változik.*

7

*Csak a szemem megmaradjon,
és az a kicsi, amit lát.
Színekből elég annyi, hogy étvágyam*

*még legyen a megszokott ételekhez,
emberekből az a két-három közeli,
de ők se kérdezzenek, mert nem látom
tisztán, hozzám beszélnek-e,
vagy egy idegenhez a sűrű kertben.*

*Én már pontos nevekre és tankönyvi
formákra nem vagyok kíváncsi,
úgyis tudom, hogy ebben az ingyen
valóságban több a zavaros dolog,
mint a harmonikus, de látszatra
az egész mégis jól elműködik,
főleg ha magára hagyom az utolsó
pillanatig egy billegő sámliról.*

8

*Egyre furcsább lesz a világ. Egyre
többször és egyre több helyen történik
valami sosem volt vagy eddig
elképzelhetetlen, és végül ki fog derülni,
hogy ilyen civilizáció, mint a miénk,
tényleg nem lehet még egy az egész
világegyetemben, mármint ebben,
mert mondják, hogy van talán valahol*

*egy másik is, ahol minden fordítva van,
jobb és bal, pozitív és negatív,
ott az értelmes lények csak megvonják
a vállukat egy olyan hírre, amely nálunk
egész napos feltűnést keltene,
de egy utcai pofozkodásra összefutnak,
lefilmezik gömbkamerával, és felteszik
minden interaktív háztetőre.*

*Nincs olyan lehetetlen és félelmetes
dolog, ami hét vagy hétszer hét év múlva
vagy néha rögtön ne valósulna meg,
pedig a legnagyobb semmiből lett kitalálva.
Előbújik a faliórából egy négy láb hosszú
kígyó, seprűnyéllel nem lehet, csákánnyal
kell agyonverni, de az órát utána már
hiába húzzák fel, nem indul el.*

Az áruházi parkolóban egy börtönírnok
mindenkitől elkéri a vonalkódot,
hogy majd abból ő meggazdagszik.
Az autópálya egyik pihenőhelyén
egy fehér bohóc óvszert osztogat,
de a vihar első jelére futásnak ered.
Meglátnak a járdán egy fej nélküli embert,
tántorog, kis híján elesik,

de nem állnak meg, csak rádudálnak.
A meccs után a mérges szurkolók
a futballbírókat disznóólba zárják.
Egy zsoké futam közben tudja meg,
hogy a szeretőjének megjött a vérzése,
meg volt beszélve, piros kalap vagy fehér kalap.
Megrohamozzák a palotát a fesztiváligazgatók,
a sánta énekes a hátsó kapun menekül.

Újév hajnalán a város közepén,
a vígalmi negyedben kitör egy vulkán,
egymás ellen fordulnak az országban
az állatok és az emberek, változások
lesznek a nemzetek között az egész
földkerekségen, hatalma teljében leköszön
egy uralkodó, és vidéki kaszinókban dobálja
bele a játékgépekbe a pénzét, de nem nyer soha.

Tevék isznak a Dunából, a kikiáltó kertjében
a tél közepén kék bogyót terem az almafa,
a miniszterre bajt hoz egy örömlány,
a pápa attól retteg, hogy egy spanyol
újságnál jelentkeznek vér szerinti gyermekei,
pedig nem is volt nővel soha, leváltják
a győztes hadvezért és a két szárnyfutárt,
kis lábú nőt neveznek ki főtapsolónak.

Látom már, mit akarnak, csak még várják,
hogyan ne nézzek oda; port fújnak rám
egy régi könyvről, erős fényű zseblámpával
vakítanak el, papírzacsokot durrantanak mögöttem,
meglobogtatnak egy rendkívüli utalványt,
kéregetőt küldenek hozzám bonyolult történettel.
Álarcos felvonulást akarnak az ablakom alá,
senki ne tudja, melyik vagyok én.